

חמרורים

חצי מיליון שמרלינג

נתמנה ♦ כפרופסור הראשון בעולם לפארה-פסיכולוגיה, באוניברסיטת אדינבורו הסקוטית, **רוברט מוריס**, 42, פסיכולוג ואיש-מחשבים אמריקאי, אשר נבחר מתוך 30 מועמדים לעמוד בראש הקתדרה על שם ארתור קסטלר, הסופר האנגלי-יהודי, שהודיש למטרה זאת, כאשר התאבד לפני שנתיים יחד עם אשתו סינתיה, עיזבון של חצי מיליון לירות סטרלינג.

14 שיאיהרים

העפיל ♦ לשיאו של ההר דאלאגרי נפאל (8,200 מטרים) **ריינהולד מסנר**, איטלקי בן 40 והאיש היחיד בהיסטוריה שהעפיל לשיאו האורסט בגפו. דאלאגרי הוא ה-12 בין 14 שיאיהרים בעולם, הנשאים מעל 8,000 מטר כל אחד, והמצויים כולם בנפאל, סין או פאקיסטאן, שאותם התחייב מסנר לכבוש, כאשר החל במסעו הטיפוסים שלו לפני 15 שנים.

נשיכת'ברבור אחת

ננשכו ♦ בניו-יורק, במהלך השנה שעברה עליידי כלבים: 10,659 איש; עליידי חתולים: 875; עליידי עכברושים: 254; עליידי סנאים: 99; עליידי עכברים: 14; עליידי קופים: חמישה; עליידי סוסים: חמישה; עליידי עטלפים: שניים; ועליידי הברבור בגן החיות העירוני: איש אחד.

שלושה בנים

נחוג ♦ יום-הולדתו ה-67 של **יצחק שלו**, מורה, סופר ומשורר (קולות אנוש חמים, אלוהיי הנושק לחומים), יליד טבריה ואב לשלושה בנים, שאחד מהם הוא מאיר שלו, איש קול-ישראל, שנודע לאחרונה באקטור אליזציה שלו על פרשיות תנכיות נבחרות.

10 שנות צמח

נפטרה ♦ במוריסטונשיפ, ניר ג'רסי שבארצות-הברית מלכת'ריאות בגיל 31, **קארין אן קווינלאן**, שהיתה נתנה בחוסר-הכרה 10 שנים וחודש שנים, מאז נטלה כמות מוגזמת של אלכוהול וכדורי-מרץ בעת ובעונה אחת. קווינלאן וכתה בפירסום עולמי בזכות הוריה המאמצים, שהצליחו לקבל, אחרי מאבק מישפטי ממושך, את הסמכת בתי-המשפט לנתק אותה ממכשיר ההנשמה המלאכותית, כדי שתוכל למות "בכבוד". למרות ניתוקה מהמכשיר, נשארה קווינלאן בחיים, כצמח במוסר סיעודי, שגבה תמורת החוקתה 30 אלף דולר בשנה.

93 שנות אצולה

נפטרה ♦ בירושלים, בגיל 93, **חנה רפזין**, מאצולת הישוב, אלמנתו של איש-ההתיישבות ר"ר ארתור רז פיז; בתו של מרדכי בן הילל הכהן, סוחר-עצים, עסקן-ציבור וממייסדי תל-אביב; אחותו של רודיק הכהן, מייסד סולל-בונה וגיסתו של אחי-העם, איש-הרות. רפזין נודעה בתכונותיה האישיות: במצור ירושלים, 1948, הקפידה לעמוד בתור לחלוקת המים במשורה, למרות שבחצר ביתה ברחביה היתה באר, אך אותה מסרה לרשות הציבור. היא היתה אדם של רפאל רופין, מומחה-דיג ולשעבר שגריר ישראל בטונזניה; איה דינשטיין, יו"ר ויצ"ר לשעבר ואשתו של איש-הנפש (ומי שהיה סגן שר-האוצר) צבי דינשטיין וכרמלה ידן המנוחה, שהיתה אשתו של ייגאל ידן.

ימחלקת-הבריאות העירונית של ניו-יורק, אשר פירסמה מיס-פרים אלה, לא שכתה להוסיף כי 1593 ניו-יורקים גם ננשכו, בשנה שעברה. עליידי בני-אדם.

מיתקן זה בעתלית הפך השבוע שסידבר בעולם כולו

שיחת-הטלפון הבין-לאומית, וקרוואן קטן עשה את דרכו צפונה, לכיוון עתלית. תחנת-הדלק, השוכנת כמה מאות מטרים דרומית לכלא, היתה מקום היעד.

ראשון הגיע הקרוואן של סי-בי-אס. הם גם הספיקו לשכור מבעל-התחנה את הנוכת להתחבר לקווי החשמל, המים והטלפון, והפכו לבעלי-בית זמניים של המקום.

זה התחיל, כמוכן, בגלל תחרות בין שלוש הרשתות הגדולות. באופן-מיקרי הצליח צוות של רשת אי-בי-סי לצלם ראיון עם טיים המטוס החטוף בכיירות. הראיון היה בלעדי, משום שזה היה הצוות היחיד במקום באותו

עיתונאים. בכל פעם שצוות טלוויזיה או צלם עיתונות העז לעצור את ריכוזו בטווח ראייה מבתי-הסוהר, או העז לצלם, היו מגיעים, בתוך דקות ספורות, שני ג'יפים צבאיים קרביים ועטיב עליו כאילו כבשו בהצלחה יעד מבוצה. הרחיק לכת מכולם צוות של די-אן-אן. באחד הימים הראשונים של החטיפה התקבל במישרם מידע כי ישראל מתכוונת לשחרר את כל השירים במחנה, ולצורך ההובלה הובאו למקום עשרות אוטובוסים. מכיוון שכסף אינו מהווה בעיה, שכרה הרשת מסוק, צוות-צילום עלה עליו וצפה מלמעלה במתרחש בכלא. אוטובוסים לא היו שם, והמסוק נחת בשרה שמעבר

ליד שער-הבסיס היה יוכוח ארוך. שבמהלכו דרשו העיתונאים הרבים לראות את מפקד-הבסיס, האיש שנתן את ההוראה לגרש אותם משם. המפקד לא יצא, והחיילים נאלצו לוותר — אחרת היו צריכים לעצור את כל קהלת האזרחים הרב, ואז היתה מתפתחת תקרית בין-לאומית.

מאז שנחטף המטוס האמריקאי ואחרי שהחוטפים היתנו את שחרור החטופים בשחרור כל העצורים הכלודים בכלא-עתלית, הפך המקום למוקד התעניינות התיקשורת העולמית. ברך המיוחלת שלהם, שבה הכסף אינו מהווה מיכשול, הציבו רישות הטל-ויזיה האמריקאיות מישרות של

כבר משעות הבוקר של היום השני עסקו החיילים בבתי-הסוהר בעתלית בוויכוחים עם העיתונאים, וניסו לגרש אותם רחוק כמה שיותר משערי המיתקן הצבאי. סרן צעיר, בן ג'יפ קרבי, המצוייד בכל אבזרי הלחימה הדרושים, ניסה להסביר לעיתוני נאים במשך שעה ארוכה מרוע, לדעתו, אסור להם להיות במקום, ומרוע עליהם לצאת אל מחוץ לכביש-הגישה ל-מחנה.

המחזה היה מביך. כתבים ורים עמדו ורשמו כל מילה שיצאה מפיו של הקצין. כשיראו אחר-כך מנהיגי המדינה את הרבנים כתובים או משוררים בחורל, הם יגידו שוב שכל העולם נג

שיע"פ הפ"תה!

רגע. הרבר הדליק נורה אדומה במיש"ר די סי-בי-אס המתחרה, ומניו-יורק יצאה הוראה וזיזה לירושלים, שצוות צילום צריך להיות כל הזמן ליד הכלא, כדי שטעות-כיירות לא תחזור על עצימה. כשהבינו מישרדי הרשתות האחיות שרשת זו הציבה מישרות, הודרו לעשות כמות.

בזמן קצר התפתח הווי המיוחד למקום. קייטנה, כך הם מכנים אותה, יהודה חמל, למשל, צלם של סי-אן-אן, עסוק בטורנירים של ששיבש. אלי פסטמן, כשמיגע למישרת יום, נועל נעלי-התעמלות ויוצא לריצת בוקר של כמה קילומטרים. עד לים רק כשהוא חוזר, ואחרי שהתרחץ, הוא מתיישב לאכול ארוחת-בוקר. בשעה הזו אלכס בנדרו כבר אוכל אבטיח ומזכך לתנומה קלה. אפיר משחק עם ג'וינט, הכלב שלו, וכריס מטייל עם בנו הקטן.

הזמן עובר לאט. מישרת ממוצעת אורכת שמונה שעות. לקראת שעת חילופי המישרות הופכים התורנים לחסרי-סבלנות. חלקם מעבירים את הזמן כשינה בקרוואן הממוזג, אחרים באוכל, שהוא, למולם הטוב, מעולה וזול, כשהשירות מוצלח וחברי.

האמת היא, שכאשר יושבים בתחנת-הדלק אין שום אפשרות לראות את מחנה עתלית. יכול מאוד להיות, תיאור רטית כמוכן, שיתרחש שיהרור מאסיבי של עצורים מבלי שאיש מבין העיתונאים הרבים ידע עליו. הם פשוט יישבו בתחנת-הדלק, שם נוח יותר, מכיוון שיש שם אוכל, שתיה וצל — כמו בריחה על האיש שאיבד כסף והוא מחפש אותו מתחת לפנס, כי שם יש אור.

למרות זאת, קשה להאמין שקיימת אפשרות כי הצוותים האמריקאים יחמיצו משהו. בימים הראשונים ישבו מישרות גם ליד מעבר הגבול בראש הניקרה, כדי להיות בטוחים מכל הכיוונים.

ככל שחולפים הימים מתמלאת תחנת-הדלק בעוד קרוואנים. ככל שעובר הזמן, משתכללת הקייטנה ומתחדדות זוויות הצילום. ובניתילים הם יושבים וממתינים, באפס מעשה, לרגע שבו אולי ישחררו השיעים הנותרים.

כשהם רובצים על תחתית המשאית, כדי שאי-אפשר יהיה לצלמם, הובאו 30 עצירים מעתלית לגבול

לכביש. טרם הספיק הצוות לרדת מהמסוק ולהניח לו להמריא בדרך חזרה וכבר היו לידו חיילי ה-קומנדו, מוכנים למעצר העבריינים.

אך למרות כל השמירה והמעצרים, לא ויתרו הצלמים. הם הערימו על החיילים, ערכו מסעות ארוכים ברגל, עד שהצליחו לצלם את התמונה הררויה.

עברו כמה ימים, וכלי-התיקשורת האמריקאיים הבינו כי העניין עתיד להתמשך ארוכות. הוראה מן המישרים הראשיים בניו-יורק היתה חרימשעית — יש צורך בנוכחות כל הזמן, במישרות. עוד בטרם נותקה

ציוותי צילום, שארבו במקום 24 שעות ביממה. הם חששו מפני מצב שבו תחליט ישראל להיכנע לרישיות השיעים ולשחרר בנת-אחת את כל העצורים, מבלי להודיע על כך לעיתונות. האמריקאים אינם לוקחים סיכונים. בתחלה ערכו הצלמים גיחות יומיות למקום. היו באים, עושים סיכוכ ליד הבסיס השמור, בורקים ועורכים היכרות עם השבילים והרכבים הצרדיים, מחפשים זוויות צילום נוחות, משקיפים על הכלא מן ההר שממול, סורקים את מטעי הבנגנות המקיפים את המיתקן הצבאי.

החיילים שבתוך המחנה היו בעירנות גבוהה. הם הקימו יחידת "קומנדו

רנו וכי התיקשורת עויינת את ישראל. הדיעה על שחרור 31 שיעים מיכלא עתלית, בריוק בשיא הרמאה של חטיפת מטוס טי-דבלי-איר, הריצה למקום עשרות עיתונאים כבר משעות הבוקר המוקדמות. צה"ל ניסה לשמור את השיחרור בפרופיל נמוך. לעיתוני נאים היה ברור מראש שלא יניחו להם לצלם או לראיין את המשתחררים. כמו במישחקי חתול ועכבר, ניסו החיילים להרוץ את העיתונאים עוד כמה מטרים רחוק מן המחנה, וכך יוכלו לצמצם את הסיקור. אבל העיתונאים הם בעלי מקצוע עקשניים, היודעים שקודם כל עליהם להביא את התמונה הדרושה. לכן הם לא ויתרו.